

JACK LONDON

Colț Alb

Jack London (pe adevăratul său nume John Griffith Chaney, 1876–1916) a fost un scriitor și gazetar american, dar și căutător de aur, aventurier și activist social.

Născut la San Francisco, London a fost în mare măsură un autodidact. La 13 ani se angajează într-o fabrică de conserve, apoi vreme de mai mulți ani cutreieră oceanele ca marină și vagabondează prin țară, participând la marșurile șomerilor din perioada depresiunii economice. În 1897 pleacă în Yukon, în nord-vestul Canadei, în timpul Goanei după aur din Klondike, evocată în multe dintre poveștile sale. Revenit apoi în California, decide să studieze și să scrie. Începe să-și publice în diferite reviste povestirile — în care se împletește o bogată experiență de viață și o remarcabilă forță de expresie —, luptându-se pentru succes și recunoaștere, o luptă pe care o va evoca în romanul său cu tentă autobiografică *Martin Eden*. Pasionat susținător al drepturilor muncitorilor, viziunea sa politică va fi exprimată în romanul distopic *Călcâiul de fier*, care avea să anticipateze și să influențeze romanul lui George Orwell *O mie nouă sute optzeci și patru*.

Colț Alb (1906) reia o temă predilectă a lui London — pendularea dramatică între chemarea sălbăticiei și cea a civilizației. Născut în ținuturile înghețate din nordul canadian, Colț Alb, pe jumătate lup, pe jumătate câine, moștenește ferocitatea și asprimea stirpei sălbatrice, dar ajunge în final să descopere, alături de om, forța de nebiruit a devotamentului și a iubirii.

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată:
Cristina Gvinda

Ilustrația copertei: Walter Riess
Designul copertei: Andreea Apostol

Ilustrații:
Adrian Leonte

Jack London
White Fang

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT EDUCAȚIONAL, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-606-8609-33-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK

Colț Alb / Jack London ; trad.: Lucian Popa. -
București: Corint Educațional, 2014
ISBN 978-606-8609-33-1

I. Popa, Lucian (trad.)

821.111-31=135.1

PARTEA ÎNȚÂI

Capitolul I

PÂRTIA CĂRNII

Pădurea de molid negru șerpuia mohorâtă de-a lungul malurilor înghețate. Copacii fuseseră dezbrăcați de veșmântul lor alb de gheăță de vântul care suflase de curând și, în lumina tot mai palidă a asfințitului, trunchiurile, amenințătoare și negre, păreau că se înclină unul spre altul. O tăcere fără de capăt domnea asupra tărâmului. Întreaga întindere nu era decât o pustietate nemărginită, lipsită de orice urmă de viață, în care nu se clintea nimic, atât de însigurată și rece, încât nu mai isca nici măcar tristețe. Mai curând parcă îți dădea ghes să râzi, dar un râs care îți stârnea fiori mai abitir decât orice tristețe, un râs stors de orice urmă de veselie, aidoma zâmbetului sfînxului, un râs înghețat și scrâșnit, în care își găsea loc ceva din îンversunarea lucrurilor care nu au cum să nu se petreacă. Suprema și incomunicabila înțelepciune a veșniciei era aceea care râdea pe seama zădărcaciei vietii, amuzându-se de zbaterile ei. Era Wildul¹, sălbaticul ținut de la miazănoapte, ținutul cu inima de gheăță.

Cu toate astea, era totuși viață, o viață sfidătoare, undeva în străfundurile ținutului. În josul apei înghețate trudea un atelaj de câini-lupi. Blana zburlită li se acoperise de chiciură, iar răsuflarea le îngheța în aer, imediat ce le ieșea din gură în pufăituri de aburi, pentru a li se așterne apoi pe blană în cristale fine. Încinși în

¹ Wild — în limba engleză înseamnă sălbaticie. Autorul folosește acest termen când se referă la animalele sălbaticice și la teritoriul pe care trăiesc. Acțiunea romanului *Colț Alb* se desfășoară în timpul Goanei după aur (sfârșitul secolului al XIX-lea), în Yukon, teritoriu canadian. Aici, în apropierea Cercului Polar de Nord, zonele împădurite alternează cu cele de tundră, clima este aspră, iar zăpada se topește doar în timpul scurtei veri nordice (n. red.).

hamuri și șleauri¹ de piele, câinii erau înhămați la o sanie fără tâlpici, făcută din scoarță groasă de mesteacăn. Sania era trasă de-a dreptul pe zăpadă, iar partea din față îi era întocmită în aşa fel, ridicată și răsucită, încât să treacă peste coama de zăpadă afânată care o întâmpina în valuri nesfârșite. Pe sanie se găsea, legată zdravăn, o ladă lungă și îngustă. Pe lângă ladă, se mai vedea și alte lucruri: niște pături, un topor, un ibrice pentru cafea și o tigaie; însă lada cu pricina îți sărea mai înainte de toate în ochi, căci ocupa aproape toată sania.

Înaintea câinilor păsea cu greutate un bărbat, încălțat cu rachete pentru zăpadă, iar în urma saniei făcea același lucru un al doilea. Cel de-al treilea bărbat se afla întins în lada din sanie. Acesta scăpase de griji și de eforturi, căci Wildul îi venise de hac, îl nimicise, făcându-l să nu se mai poată clinti sau lupta vreodata. Prin chiar felul său de a fi, Wildul este un dușman neîmpăcat al mișcării. Viața reprezintă pentru el o insultă, viața însemnând în primul rând mișcare. Întotdeauna Wildul caută să înăbușe orice mișcare. El îngheată apa, pentru a o împiedica să alerge spre mare, și izgonește seva din arbori, făcându-i să înghețe până la măduvă. Însă cel mai crunt și mai fără milă îl hărțuieste și-i vine de hac Wildul omului — omul, creaatura cea mai vioaie, mereu răzvrătită împotriva zicalei după spusele căreia mișcarea trebuie să conducă în cele din urmă la nemîșcare.

Cu toate astea, atât înaintea, cât și în urma saniei păseau cu mare greutate, dar neînfricăți și dărji, cei doi oameni care nu fuseseră doborâti încă. Își acoperiseră trupurile cu blănuri și piei moi. Genele, obrajii și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, încât chipul nici nu li se mai putea desluși. Ai fi zis că sunt niște apariții bizare, niște ciocli dintr-o lume a duhurilor, veniți la înmormântarea unui spectru. Nu erau însă nimic altceva decât niște simpli oameni, care își croiau drum prin pustietate, prin ținutul amăgirii și al tăcerii, sărmani vântură-lume

¹ Șleau — curea groasă care se prinde de ham și apoi de crucea saniei sau a căruței (n. red.).

porniți într-o aventură uriașă, luptându-se din răsputeri cu încrâncenarea unei lumi la fel de îndepărtată, străină și imobilă ca și genunea cerului.

Mergeau fără a scoate un cuvânt, păstrându-și suful pentru truda trupurilor. Peste tot se înstăpâniau tăcerea, pe care o simțeau apăsându-i ca o povară. Simțea cum le apăsa creierul, aidoma scafandrului care în adâncuri simte asupra sa o presiune de mai multe atmosfere. Îi copleșea sub greutatea nemărginitei imensiță și a unui destin de neocolit. Îi strivea până în cele mai ascunse tainițe ale sufletului, storcând din ei, aşa cum storci zeama dintr-un bob de strugure, nu doar entuziasmul și toate patimile înșelătoare, ci și nepermisa prețuire de sine de care dă dovdă omul, până când ajungeau să-și dea seama că erau trecători și neînsemnați, sărmani atomi, mărunte fire de praf care se mișcau cu prea puțină excușință și fără un dram de înțelepciune în vâltoarea jocului marilor elemente, iscat de nestăvilitate și aprige forțe oarbe.

Se scurse o oră, apoi încă una. Palida lumină a zilei scurte, lumină fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab și îndepărtat își croi drum prin aerul nemîșcat. Urletul crescu repede, în trepte, până când ajunse la nota cea mai înaltă, unde zăbovi tremurător și încordat, după care se stinse încet. Dacă nu ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă neostoită, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care jelește. Omul din față întoarse capul, până când privirea i se întâlni cu a celui din urmă. Si atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu înțeles.

Un nou urlet ascuțit sfârâmă tăcerea fără de capăt. De această dată, cei doi oameni își dădură seama din ce parte se auzea: venea de undeva din spate, de pe întinderea de zăpadă pe care o străbătuseră. Un al treilea urlet, ce părea să fie un răspuns, răzbătu tot din urma lor, dar din stânga celui de-al doilea.

— Sunt pe urmele noastre, Bill, zise omul din față.

Vocea îi suna dogită, ca și cum venea dintr-o altă lume, iar pentru a rosti cele câteva cuvinte făcuse un mare efort.

— Nu se prea găsește carne pe-aici, ii răspunse camaradul său. Am pierdut socoteala zilelor de când n-am mai zărit o urmă de iepure.

După aceea nu mai rostiră un cuvânt, deși rămăseseră cu urechile ciulite la urletele de pradă care se făceau tot mai auzite în urma lor.

La lăsarea noptii, duseră câinii într-un desis de molid de pe malul apei și încropiră tabăra. Coșciugul, așezat lângă foc, era folosit în același timp drept scaun și drept masă. Câinii-lupi, strânși unul lângă altul ceva mai departe de foc, mărâiau și se ciondăneau între ei, fără a se încumeta însă să se aventureze în beznă.

— Henry, am impresia că stau mai pe-aproape de tabăra decât de obicei, remarcă Bill.

Henry, care stătea aplecat deasupra focului, potrivind ibricul de cafea cu o bucată de gheată, dădu din cap. Si nici nu se zori să spună ceva, până când nu se așeză la loc pe coșciug și nu se apucă să mănânce.

— Au ei habar unde le e blana la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decât să fie înfulecați. Câinii ăștia sunt deștepți, nu glumă.

Bill dădu din cap.

— Ei, zău, nu știu ce să zic.

Camaradul său ii aruncă o privire mirată.

— Până acum nu te-am auzit vreodată să le pui la îndoială deștepăciunea.

— Henry, zise celălalt, mestecându-și tacticos fasolea, ai auzit ce zarvă s-a iscat când le-am dat de mâncare?

— Da, s-au ciorovăit pe ea mai mult decât de obicei, recunoscu Henry.

— Henry, câți câini avem noi?

— Sase.

— În regulă, Henry..., zise Bill, făcând o mică pauză pentru a da vorbelor sale mai multă greutate. După cum știm amândoi, avem sase câini. Din sac am scos sase pești și am dat câte unul fiecarui câine, însă un câine a rămas fără pește.

— N-ai numărat bine.

— Avem sase câini, nu se dădu celălalt bătut, repetând liniștit. Am scos sase pești. Ureche Tăiată a rămas fără pește. Apoi m-am dus din nou la sac și i-am dat și lui un pește.

— Avem doar sase câini, zise Henry.

— Henry, continuă Bill, nu vreau să spun că toți erau câini, dar șapte au căpătat pește.

Henry se opri din mâncat și număra câinii, uitându-se pe deasupra focului.

— Acum sunt doar sase, spuse el.

— L-am văzut pe celălalt tulind-o prin nămeți, zise Bill nepăsător. Am văzut șapte.

Henry îl privi cu compătimire și spuse:

— Aș da orice să ajungem cât mai curând la capătul drumului ăstuia!

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bill.

— Vreau să spun că încărcătura pe care o purtăm cu noi î-a cam pus nervii la grea încercare și că ai început să ai vedenii.

— M-am gândit și eu la asta, răspunse Bill, cu seriozitate. Si cum îți ziceam, când l-am văzut cum o zbughește prin nămeți, m-am uitat la zăpadă și i-am văzut urmele. Apoi am numărat câinii, iar la socoteală mi-au ieșit tocmai șase. Urmele mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să te încredințezi, să vezi cu ochii tăi? Hai să îți le arăt.

Henry nu răspunse, mulțumindu-se să mestece mai departe, fără să sufle o vorbă, până când își isprăvi mâncarea. Încheie cu o cană de cafea, după care se șterse la gură cu dosul palmei și zise:

— Care va să zică, tu crezi că...

Un urlet tângitor, de o jale sălbatică, ce venea de undeva din beznă, îl întrerupse. Se opri să-l asculte, după care își termină vorba începută, arătând în direcția de unde venea urletul:

— Era vreunul dintre ei?

Bill dădu din cap.

— Să mă ia toți dracii dacă lucrurile nu stau chiar aşa! Doar ai auzit cu urechile tale ce hărmălaie au făcut câinii.